

[Weikop.]

nogen sikkerhed for, at en skatnedsættelse vil kunne finde sted til foråret, men at udsigterne for en nedsættelse af de direkte skatter tværtimod er meget ringe, og så følger statsministeren til, at han oven i købet vil betragte det som uansvarligt at tage stilling hertil nu, altså samtidig med at den højtærede finansminister med disse samlede forslag tager 300 mill. kr. fra befolkningen.

Jeg synes oprigtig talt, at den højtærede finansminister skulle have bekendt kulør i sin fremsættelsestale og sagt det samme som statsministeren — vel at mærke medmindre de to ministres, statsministerens og finansministerens, mening ikke er sammenfaldende, for så er det selvfølgelig noget andet. Statsministeren vil, som han siger, ikke hindre et samarbejde med oppositionen, og det er meget smukt; men jeg synes egentlig, det er en underlig måde at indbyde til samarbejde på, og jeg synes, at statsministeren i hvert fald ikke vil gøre det lettere for den højtærede finansminister at føre forhandlinger med oppositionen til støtte for hans forslag.

Det er allerede sagt, og jeg vil gentage det — den højtærede minister siger det for øvrigt også i sin fremsættelsestale — at ministeren ved, at pengene senere vil flyde ind i statskassen, når en del af lønforhøjelserne i form af skatter inddrages i næste finansår. Der kan ikke være nogen tvivl om vor stilling, nemlig den, at vi ikke går med til forslagene på det foreliggende grundlag. Der må skaffes klarhed over, om der i det hele taget er noget hold i talen om lettelser af den direkte skat og om de opsparingsfremmende foranstaltninger, som ministeren jo også har med i sin fremsættelsestale. Tanken er god, for den er vor; men det må jo ikke blive ved tanken, og det vil det meget nemt blive, hvis vi ikke på en mere håndgribelig måde får slået fast, inden disse forslag ophøjes til lov, hvor meget de direkte skatter skal sættes ned. Det ærede medlem hr. Peter Nielsen vil jo heller ikke sige andet, end at håbet er lysegrønt, og det ærede medlem talte om noget helt andet, om kildeskat og lønskat. Jeg forstår, at kildeskatten er et problem, der har været drøftet i det høje ministerium, inden finansministeren er kommet med sine

forslag; jeg ved ikke, om der er opnået en ændring i de radikale ministres stilling, men det kan vi jo senere få at vide.

Vi vil med andre ord gerne se på disse forslag, men vel at mærke under forudsætning af, at der i hvert fald gives en compensation over de direkte skatter. Tydeligere og mere enkelt kan det vist ikke siges, og det kommer jo slet ikke overraskende for den højtærede finansminister, for det, jeg siger her, er jo blot en gentagelse af, hvad det ærede medlem hr. Poul Møller sagde under åbningsdebatten.

Den højtærede finansminister berørte også diskontoen i sin tale, og jeg kan meget godt forstå, at den højtærede minister gerne ser diskontoen nedsat; det gør vi også selvfølgelig; men jeg kan ikke lade være med i denne forbindelse at gøre det tankeeksperiment: hvad ville socialdemokraterne, hvis de havde været opposition, have sagt til en borgerlig regering, der havde godkendt en diskonto som den, vi har i dag? Jeg tror ikke, at den ville have levnet en borgerlig regering økonomisk ære for 2 skilling. Byggeforydelse, boligforydelse og meget andet ville være fulgt med; men lad det ligge.

Vi tror imidlertid, at det mest virksomme middel til en nedsættelse af diskontoen er en opsparing ude i folket. Derfor haster det med forslag herom, også fordi vi i øjeblikket er inde, forekommer det mig, i noget meget farligt; vi er inde i en meget farlig kreditrationering. Rationering er altid et farligt instrument; den vil næsten altid gå ud over dem, der enten starter eller ikke har haft varig eller mangeårig tilknytning til pengeinstitutter. I en rationeringstid er der vel ikke noget helt unaturligt i, at man sørger for de gamle kunder, det er ligetil, og det var i øvrigt et krigsfænomen, som man dengang knæsatte. Men netop derfor er rationering af det onde, ganske særlig på dette område, hvor det drejer sig om penge, og derfor må der gang i opsparingen.

Forbrug er jo blevet næsten et uartigt ord, og det endskønt disse forslag i økonomisk henseende, hvis jeg må sige det meget populært, ikke ville være 5 flade øre værd uden forbrug. Tænk, hvis folk holder op med at køre i biler! Et forbrug af meget højt beskattede varer er næppe nogen større fare. Jeg ved godt, at man her vil sige til